

Mike Maden

Tom Clancy
Vuurlinie



A.W. Bruna Uitgevers

De voornaamste personages

De Amerikaanse overheid

Jack Ryan: president van de Verenigde Staten

Scott Adler: minister van Buitenlandse Zaken

Mary Pat Foley: directeur van de nationale inlichtingendienst

Robert Burgess: minister van Defensie

Jay Canfield: directeur van de CIA

Arnold Van Damm: stafchef van president Ryan

De Campus

Gerry Hendley: directeur van de Campus en Hendley Associates

John Clark: directeur Operaties

Dominic 'Dom' Caruso: officier Operaties

Jack Ryan junior: officier Operaties/senior analist

Gavin Biery: directeur Informatietechnologie

Adara Sherman: officier Operaties

Bartosz 'Midas' Jankowski: officier Operaties

Lisanne Robertson: directeur Transport

Andere personages

Doctor Cathy Ryan: first lady van de Verenigde Staten

Kemal Topal: de Turkse ambassadeur in Bosnië en Herzegovina

Tarik Brkić: commandant Al Qaida in de Balkanlanden

Shafiq Walib: kapitein, Syrisch-Arabische Leger

Aslan Dzjabrailov: luitenant, grondtroepen van de Russische federatie

Aida Curić: eigenaar van Happy Times! Balkan Tours
Emir Jukić: bedrijfsleider van Happy Times! en toergids
Dragan Kolak: officier inlichtingen- en veiligheidsdienst (OSA-
OBA), Bosnië en Herzegovina

Seven Corners, Virginia

Dokter Guzman wreef in haar vermoeide ogen. Ze was arts geworden om zieken te genezen, niet om eindeloze rapporten in te dienen. Maar hier zat ze dan, na werktijd nog steeds te tikken.

Alweer.

Ongeacht wat. Het was de tol die ze betaalde om de kliniek te runnen waar de armsten van de armen in de omgeving, voornamelijk immigranten, gratis terechtkonden.

Ze keek op haar horloge. Die koerier was laat. Zodra hij arriveerde, zou ze dit laatste budgetrapport voltooien en naar huis gaan voor een dutje.

Ze schrok op van een geluid in de achterkamer. Al luisterend keek ze op van haar laptop.

Niets.

Waarschijnlijk gewoon weer die ratten, maakte ze zichzelf wijs. Gadver.

Ze nam zich voor om morgen op weg hiernaartoe bij Lowe's nog wat vallen te halen.

Ze concentreerde zich weer op haar spreadsheet, waarbij haar slaperige ogen zich focusten op de lege kolommen die ze nog met getallen moest invullen. Haar vingers verstijfden.

Voordat ze het mes tegen haar keel voelde, rook ze de bijtende geur van zweet en dope.

De man stond achter haar. Greep een vuistvol van haar haren.

‘De drugs liggen in de kluis. Die kan ik niet openen,’ zei ze in het Spaans, haar moedertaal.

De stem achter haar lachte. ‘Ik wil geen drugs, bitch,’ zei hij in het Engels. ‘Wij gaan een feestje bouwen.’

Guzman prevelde een gebed en vervloekte zichzelf vanwege haar domheid. Ze had de achterdeur van het slot gelaten voor de koerier. Dat betekende geen alarm. Zo was hij binnengekomen.

En zonder alarm viel er geen hulp te verwachten.

De man greep haar bij de schouder en draaide de stoel rond. Hij stond over haar heen gebogen, met een blinkende gouden tand in een met nicotine bevedekte glimlach. Zijn blote, pezige armen zaten onder de tatoeages, maar het was zijn geschoren schedel die haar schrik aanjoeg. Zijn hele hoofd, vanaf de hals omhoog, was een wirwar van blauwe inkt, met MS in grote letters over zijn keel en 13 op zijn voorhoofd aangebracht.

Ze herkende hem. Vorige week nog was hij binnengekomen, een wrak. Hepatitis C en gonorrhoe. Hij gaf een naam op – Lopez – maar geen ID. Ze nam aan dat die naam vals was. Deed er niet toe. Hij was ziek, zij was een dokter. Ze behandelde hem. Ook al bezorgde hij haar de koude rillingen.

Maar nu?

‘Je hoeft dit niet te doen,’ zei ze op koele toon.

‘Hoeft niet, nee. Maar ik wil het.’ Hij glimlachte. Hij stapte dichterbij, duwde zijn riemgesp tot dicht bij haar gezicht. Hij legde het mes plat tegen haar wang. ‘En jij ook. Als je wilt blijven leven.’

‘Niet zo.’

Een zacht fluitsignaal van achteren.

Met een ruk draaide de aanrander zich om terwijl hij van onder zijn shirt een chromen Ruger .357 tevoorschijn haalde. Snel. Een echte revolverheld.

Maar een grotere hand was sneller. Die greep de tien centimeter lange loop en duwde hem omhoog naar het plafond, daarna naar buiten en weg.

Snel, maar niet snel genoeg.

In de pols van haar belager knapten een paar pezen, maar zijn wijsvinger klapte tegen de gespannen trekker. Met een oorverdovend gebulder werd een magnumpatroon in een plafondtegel gevuurd, en de loop in de rechterhand van de grote man werd bloedheet. Hij liet hem niet los.

De linkerhand van de grote man ramde tegen de kaak van de aanrander, waardoor zijn knieën bezweken. Buiten westen geslagen zakte hij naar de vloer.

Het was allemaal in een flits gebeurd.

Dokter Guzman had geen tijd om te gillen, laat staan om te helpen. Met wijd opengesperde ogen staaarde ze naar de man die nu voor haar stond. Een meter vijftachtig lang, zesentachtig kilo aan spiermassa. Zwart haar, blauwe ogen.

‘Wie ben jij?’ was het enige wat ze, nog steeds in shock, kon uitbrengen.

De man stopte de Ruger in zijn broeksband.

‘Mijn zus Sally stuurde me. Met die.’ Hij wees naar een rugzak op de vloer, een metertje verderop, waar hij hem had neergezet. ‘Antibiotica. Ze zei dat u bijna zonder zat.’

‘Dokter Sally Ryan?’

‘Ja.’

‘Dan moet jij Jack Ryan zijn.’

Hij haalde zijn schouders op en glimlachte.

‘Junior.’

Idlib, Syrië

De Syrische strijder stond op het dak van het flatgebouw en schermde zijn ouder wordende ogen af tegen de ondergaande zon in het westen terwijl hij keek naar de spelende kinderen, zeven verdiepingen lager op straat. Ze zweetten en lachten in de lange schaduwen van het vervagende licht terwijl ze als bijen achter de bal aan zwermden, waarbij ze het geroep van hun ongeruste moeders om binnen te komen en af te wassen negeerden. Hij glimlachte.

Kinderen, overal hetzelfde.

De wapenstilstand was een zege. ‘God zij gedankt,’ fluisterde hij in zichzelf. Hij keek op zijn horloge, een zenuwachtige gewoonte. Bij het flauwer wordende licht wist hij dat de stem van de muezzin door de luidsprekers zou galmen om tot het maghrib, het avondgebed, op te roepen.

Toen zijn bataljonscommandant, een Irakees, het tijdelijke bestand met die slachter Assad en diens betaalmeeesters, de goddeloze Russen, aankondigde, was hij woedend geweest. Maar de afgelopen negen weken hadden hun tijd gegeven om uit te rusten en zich te hergroeperen met gesmokkelde wapens, voedsel, brandstof en cash. Nu waren ze gereed voor elke dreiging van dichtbij, en hun Stinger-raketten hielden de geduchte Russische vliegtuigen en helikopters uit het luchtruim. De hogere bevelhebbers van Al-Nusra waren allemaal hier gestationeerd; zelfs de emir woonde in Idlib, slechts drie straten verderop. Dit was de veiligste plaats in Syrië, zolang het bestand duurde.

De oorlog leek nu ver weg. Een verre, pijnlijke herinnering. Zoveel bloed. En waarvoor? Het leven was beter dan de dood, toch?

Hij smachtte naar een sigaret, zelfs na al die jaren, maar sigaretten waren haram, en mannen in zijn eenheid waren geëxecuteerd omdat ze hadden gerookt. Misschien een sterke koffie dan, na de maghrib, dacht hij. Zijn ogen volgden de in het zwart gehulde vrouwen, die al handenklappend en roepend de straat op holden om de lachende kinderen terug naar huis te drijven.

De adhan begon, een krachtige stem die de gelovigen tot het gebed opriep. De vertrouwde woorden verwarmden zijn ziel. Vanavond zou de moskee vol zijn.

Hij pakte zijn geweer en begaf zich naar de trap. Misschien was de oorlog inderdaad wel afgelopen en zouden deze kinderen eindelijk vrede kennen.

God zij gedankt.

Vijftien kilometer ten zuiden van Idlib

Ondanks de boven zijn hoofd blazende airco liep er een zweetdruppel over het gezicht van kapitein Walib. De Syrische kapitein staarde naar de monitor voor hem; zijn rechterhand zweefde boven de lanceerknop.

De monitor bevestigde de gereedheid van de vuurcontrolecomputers op de zes TOS-2 Starfire-lanceerinrichtingen die vlakbij gestationeerd waren; elke inrichting bestond uit een raketwerper met zeventig buizen, die gemonteerd was op een zwaar gepantserd T-14 Armata-tankonderstel, en alles was verbonden met zijn bedieningspaneel.

Hij en majoor Gretsjko zaten achter hun station binnen het krappe infanteriegevechtsvoertuig, de BMP-3K, Walibs mobiele commandopost. Formeel gezien was de Russische majoor slechts adviseur bij de operatie van vandaag. Maar in werke-

lijkheid evalueerde Gretsjko de vaardigheden van het gevechtscommando van Walib alsmede het nieuwe ROS-2 Starfire-systeem.

Walib wierp een snelle blik naar luitenant Aslan Dzjabrailov, die vlak bij de deuropening zat. De jonge, breedgeschouderde Tsjetsjeen was de pelotonsleider van de commando's die zijn eenheid bewaakten. In de lichtgrijze ogen van de man ging een hoge intelligentie schuil en op zijn heup rustte een flink gebruikte 10mm Glock. De Tsjetsjenen waren barbaarse, meedogenloze strijders – een slag apart, de besten in de oorlog, aan zijn zijde tenminste. Dzjabrailov was een gevreesd man.

De majoor checkte de GLONASS-ontvanger – de Russische versie van gps – nog een laatste keer, en ook de lasergeleidingsstraal. 'Raketten gericht. Vrij om te vuren, kapitein.'

Walib aarzelde en streek met zijn duim en wijsvinger zijn snor glad.

'Is er iets, kapitein?' vroeg Gretsjko.

Walib was een Syrische patriot. Hij had er geen moeite mee om terroristen te doden, vooral niet als ze uit het buitenland kwamen. De Syrische 'burgeroorlog' werd tegenwoordig door iedereen behalve Syriërs uitgevochten. Maar ze waren allemaal slechts gevolmachtigden voor de Amerikanen en Russen, die dolgraag het Syrische volk slachtofferden op het altaar van hun ambities als supermacht.

Hij haatte hen allemaal, vooral vandaag.

'Er zijn geen burgers in Idlib, kapitein,' zei Gretsjko. 'Alleen bandieten van Al-Nusra, de vrouwen die hen baren en de kinderen die of bandieten worden of ze verwekken. Dit is een demografische oorlog. We moeten dienovereenkomstig strijden.'

Dit was niet de oorlog waar Walib zich vrijwillig voor had opgegeven om te vechten. Hij had zich nooit voorgesteld dat de vreselijke wapens onder zijn bevel ingezet zouden worden om onschuldigen af te slachten.

Maar als hij Gretsjko's bevel niet gehoorzaamde, zou de Rus diens 9mm Grach-pistool uit zijn holster trekken, zijn hersens

tegen de stalen romp van de BMP spetteren en eenvoudigweg een van Walibs luitenants in de andere voertuigen opdragen om te vuren.

Er zou niets worden bereikt, behalve dat Walib dood zou zijn in ruil voor een paar minuten respijt voor de ten dode opgeschreven burgers.

Hij haatte zichzelf. Hij haatte deze oorlog.

Maar zinloos doodgaan haatte hij zelfs nog meer.

‘Ik controleer nog even de spin op *gyro* nummer elf,’ zei Walib. Een leugentje om bestwil. ‘Ziet er goed uit.’

‘Dan staat het u vrij om te vuren. En wel direct.’ Gretsjko’s hangende hondenogen vernauwd.

‘Ja, majoor.’ Walib tikte de veiligheidsdop op de lanceerknop weg en drukte hem in voordat hij zich kon bedenken.

Het volgende ogenblik ontbrandden de motortjes op vaste brandstof van Franse makelij op de 122mm raketten. Het gebulder was oorverdovend, als de roep van God zelf, zelfs in het stilstaande commandovoertuig. Elke halve seconde brulde een andere, bijna drie meter lange raket uit zijn buis. Een luidkeels koor des doods.

Vijfendertig seconden later waren alle vierhonderdtwintig raketten gelanceerd, waarmee bijna vijftien ton thermobarische munitie de lucht in werd geslingerd. De TOS-2-mastercomputer coördineerde de timing van de lancering en de baan van de raketten, zodat alle bommen tegelijkertijd op het doelwit vielen, broedermoord werd voorkomen en de explosieve uitwerking werd vergroot.

Gretig staarde Gretsjko naar zijn monitor, waarop de rechtstreekse beelden werden vertoond van de Forpost-M, een drone van Israëliische makelij, die hoog boven Idlib rondcirkelde en de raketten met een laserstraal geleidde.

‘Elk moment nu,’ zei Gretsjko met een grijns. ‘Tijd om die kakkerlakken uit te branden.’

Maar Walib wilde het niet zien. Hij stond al buiten, bevelen blaffend naar zijn mannen, die zich repten om zich voor te be-

reiden op een snelle ‘*shoot and scoot*’-hergroepering, de enige verdediging tegen vijandelijk vuur, echt of ingebeeld.

Walib beende door de opbollende wolken van rook en puin die nog in de lucht wervelden; woede en schaamte welden in zijn ogen op.

Buiten het voertuig stond luitenant Dzjabrailov met grote belangstelling de Syrische kapitein gade te slaan.

Idlib

De lasergestuurde TOS-2 Starfire-raketten sloegen in een doodelijke zone van tweehonderdtachtig vierkante meter in – ongeveer acht dichtbevolkte stadsblokken. Met het nieuwe geleidingssysteem behoorde een veel strakker patroon tot de mogelijkheden, maar dat zou veel minder slachtoffers tot gevolg hebben gehad.

De stortvloed van inslaande raketten liet wolken licht ontvlambare brandstof gemengd met fijn verpulverd aluminium, het krachtige explosief PETN, ofwel pentaerythritoltetranitraat, en ethyleenoxidegas in de straten vrij. De ontbrandbare wolken drongen ook door de scheuren en spleten van bijna alle moskeeën, flatgebouwen en winkels in een gebied van acht stratenblokken. Souterrains, zolders, keukens, toiletten en slaapkamers vulden zich in een nanoseconde met het giftige mengsel, waardoor geen plek overbleef om je te verstoppen.

Vervolgens kwamen getimede ladingen van conventionele springstoffen binnen de raketten tot ontploffing, waardoor de explosieve mist in een verzengende plasmawolk ontbrandde. De weinige mensen die buiten en het dichtst bij de inslagpunten stonden, werden ogenblikkelijk tot as verbrand.

Dat waren de geluksvogels.

De op de explosie volgende schokgolf, met duizenden kilo's druk per vierkante centimeter, veroorzaakte de eerste verwoesting, genoeg om de romp van een onderzeeër uit de Tweede

Wereldoorlog in elkaar te drukken. Wie niet door de enorme krachtgolven van overdruk werd gedood, leed verschrikkelijk. Ledematen werden afgerukt of gebroken; longblaasjes en -bronchiën scheurden; embolieën vormden zich in de cerebrale en kransslagaders; ingewanden perforerden; binnenoren werden geplet; ogen werden uit hun kassen gedrukt.

De verpletterende kracht van de uitdijende overdrukgolven sloeg muren om, brak ramen, versplinterde deuren. De stad zelf werd een soort granaatscherf, die stukken van brandende bakstenen, glas, hout en ijzer door de felle winden rondslingerde, waarbij zachte weefsels en blootgestelde lichaamsdelen werden opengereten.

Toch was dit nog steeds niet het ergste.

Het aluminiumpoeder in de uitdijende plasmawolk vertraagde zijn verbrandingssnelheid, wat de zuurstof in de atmosfeer geheel verbruikte. Dit veroorzaakte zowel een enorm vacuüm als een vuurbol van bijna drieduizend graden Celsius – tweemaal het smeltpunt van staal. Maar het was het vacuüm dat de grootste verwoesting teweegbracht.

De gebouwen en andere constructies die nog overeind stonden, boden geen enkele bescherming tegen de snel oplopende negatieve druk die in energie en geweld gelijkstond aan de positieve druk, en felle, orkaanachtige winden opwekte. Gillende overlevenden werden geplet onder tonnen van instortend puin, levend begraven in kelderverdiepingen, gekruisigd aan versplinterde balken en gespietst op verwrongen metaal. Wie te midden van al dit puin nog leefde, bracht zijn laatste paar minuten stikkend door, als een karper happend naar zuurstof die niet langer bestond.

Op straat waren geen lachende kinderen meer.

Het laatste beetje thermobarische munitie brandde op en op datzelfde moment begonnen gasleidingen, benzinetanks en andere ontvlambare stoffen in de stad te ontploffen; het al brandende puin en de nog levende lichamen eronder werden opgestoot in een inferno van onblusbaar vuur.

Binnen seconden waren duizenden mensen omgekomen, en nog duizenden meer leden. Binnen enkele uren zouden ook de gewonde overlevenden sterven.

Het was het explosieve equivalent van een tactisch kernwapen, maar volgens internationale verdragen honderd procent conventioneel en volkomen legaal.

Het was ook de hel op aarde.

3

Het Witte Huis, Washington D.C.

Jack Ryan junior lepelde het laatste beetje boeuf bourguignon op, aards en vol van smaak, en schraapte de kom leeg om het laatste stukje vlees op te diepen.

‘Nog meer, jongen?’ vroeg doctor Cathy Ryan.

‘Altijd, maar twee porties zijn genoeg,’ antwoordde Jack junior. Dit was zijn lievelingsmaal, en zijn moeder bereidde het beter dan wie dan ook. Vanavond waren alleen Jack en zijn ouders thuis; de tweeling was de komende drie dagen op een ecologische veldtrip naar de wetlands van Virginia en zijn oudste zus had dienst op de eerstehulp post van het ziekenhuis, dus zij konden zich niet bij hen aansluiten.

Jack en zijn ouders zaten om de ronde tafel in de privé-eetzaal van de First Family, die vroeger bekendstond als de gastenkamer van de Prins van Wales voordat Jacqueline Kennedy hem voor haar eigen jonge gezin liet verbouwen. Cathy Ryan had hem opnieuw in een ambachtelijke overgangsstijl ingericht, omdat ze een voorkeur had voor de strakke lijnen en robuuste functionaliteit van een oorspronkelijke Amerikaanse kunstvorm.

‘Ik hoop dat je nog wat ruimte hebt overgelaten voor de appeltaart,’ zei ze, overeind komend.

‘Hou je me nu voor de gek?’ reageerde Jack. Zijn moeders appeltaart was echt zijn lievelingstoetje. Zijn argwaan was gewekt. ‘Voor welke gelegenheid?’

‘Heeft een moeder een speciale reden nodig om voor haar zoon te koken?’ was haar wedervraag.

‘Als een moeder zo druk is als jij bent, ja, dan heeft ze wel een speciale reden nodig.’

‘Ik heb al een eeuwigheid geen kans gehad om je te zien, en binnenkort vertrek je naar Europa. De enige manier om jou thuis te krijgen was door je met een zelfbereide maaltijd om te kopen. Bovendien kook ik graag.’ Ze keek even naar haar man, die met een leesbril op het puntje van zijn neus verdiept was in een dossiermap op de eettafel. ‘Klopt toch, schat?’

Senior bromde. ‘Hè? Ja. Het eten was heerlijk.’

Cathy toverde een nepfrons op haar gezicht. ‘Hé, ouwe. Wat is er nou boeiender dan wij?’

Senior bleef naar het dossier staren. ‘Dat zou ik je zo vertellen, maar je bent niet gemachtigd.’

Cathy Ryan sprong van haar stoel, plofte bij haar man op schoot en sloeg haar armen om zijn nek. Ze boog zich tot dicht bij zijn oor en fluisterde op zware toon: ‘Vij hebben vel manieren om u tot praten te dwingen, meneer de president.’

Senior lachte, sloot zijn dossier, zette zijn bril af en sloot zijn armen om het slanke middel van zijn vrouw. De twee wisselden een blik uit. Hij fluisterde iets in haar oor. Ze giechelde en gaf hem een mep. Veel jaren, veel liefde. Hun band was net zo stabiel en solide als de eikenhouten tafel waar ze omheen zaten.

Junior zag hen knuffelen als een stel speelse tieners. Het beroemdste machtskoppel ter wereld. Zijn vader was misschien wel de grootste president van zijn generatie en oefende in het nationaal belang een onbaatzuchtig leiderschap uit door alle crises in een stad die berucht was om haar meedogenloze, ambitieuze types die aan zelfverheerlijking deden. Zijn moeder was een briljant medicus en droeg de verantwoordelijkheden van een first lady met waardigheid en gratie. Ze was zijn vaders steun en toeverlaat.

Maar voor Jack waren ze gewoon pa en ma.

Zittend aan de gezinstafel voelde hij zich weer een klein jongetje, maar op een goede manier. Hoe hard ze ook werkten, het

gezin kwam altijd op de eerste plaats. Alle kracht, eer of deugden die hij bezat, had hij van deze twee gekregen, wist Jack. Hij benijdde hen. Hij en Yuki hadden hun ontluikende romance opgeschort; hun agenda's en carrières waren te veeleisend, en Skype was het ook niet helemaal. Het werd een pijnlijk vertrouwd patroon in zijn privéleven. Hij voelde nu al de leegte van Yuki's afwezigheid, hoe kort hun verhouding ook had geduurd. Op Jacks leeftijd waren zijn vader en moeder al getrouwd. Shit, de eeuwige strijder John Clark was al vele jaren getrouwd, en een van zijn dochters was met Ding getrouwd. Zelfs Jacks neef Dom en Adara waren samen. Niemand op de Campus leek minder te presteren als hij of zij een stabiele relatie onderhield.

Dus wat mankeerde hem?

De drie Ryans kwamen overeind en brachten de vuile vaat naar de keuken. Senior zette een kan cafeïnevrije koffie terwijl Cathy de taart opdiende en Jack het vanille-ijs uit de vriezer pakte. Het was een kleine keuken, maar prima voor het presidentiële gezin tijdens de weinige keren dat ze zelf kookten. Met een aantal van de beste chef-koks in het land die vierentwintig uur per dag beschikbaar waren, en de twee oudste Ryans die meer dan voltijds werkten, was thuis koken een zeldzame luxe.

Tien minuten later schraapte Jack junior het laatste stukje granny smith van zijn bord en stak hij de vork in zijn mond, genietend van de zoete en zurige smaak – precies zoals hij het zich herinnerde.

'Ik wou dat je die vreselijke baard afschoor,' zei zijn moeder. 'Ik mis je gezicht.'

'Ik kies gewoon voor echt,' zei Jack. Hij vertelde haar niet dat hij zijn uiterlijk veranderde om mensen gewoon te laten gissen. Hij was immers de zoon van deze twee beroemde mensen, en omdat ze hard hun best hadden gedaan om hun kinderen uit de publiciteit te houden, was hij lang niet zo bekend als sommigen zouden kunnen denken.

Maar helemaal anoniem was hij ook niet, dus zette hij onge-

veer elk halfjaar de extra stap om zijn haar de andere kant op te kammen of het te laten groeien, of een baard of snor het camouflagewerk te laten doen. Soms droeg hij zelfs contactlenzen om een andere kleur ogen te krijgen.

Na de laatste slordige operatie overwoog hij voor het keurige uiterlijk van een effectenmakelaar te gaan, wat hij min of meer ook was. Maar zonder gezichtshaar voelde hij zich een beetje bloot, ook al was het soms het veiligst om je vol in het zicht te verbergen. Hij besloot de baard te sparen, maar trimde hem kort.

De aandacht van Ryan senior was weer bij zijn geheime dossiermap.

‘Nog een stuk taart?’ vroeg Cathy aan haar zoon.

‘Nee, dank je. Ik zit vol.’ Junior glimlachte. ‘Het was verrukkelijk. Bedankt.’ Hij nam het laatste slokje van zijn koffie en zette zijn kopje neer. ‘Goed, ik moet ervandoor. Ik moet morgen een vliegtuig pakken.’

‘Je gaat naar voormalig Joegoslavië, toch?’ vroeg Cathy.

‘Eerst naar Londen, daarna naar Ljubljana, Slovenië.’

‘Ik heb gehoord dat het daar prachtig is.’

‘Het ligt aan de zuidgrens van Oostenrijk, vlak bij de Adriatische kust. Je krijgt de Alpen en de oceaan voor een prikkie.’

‘Zorg dat je foto’s stuurt. Ik ben nieuwsgierig. Wat voor financieel belang heeft Hendley Associates daar?’

Senior sloeg zijn ogen weer op boven de bril op zijn neus. Zijn vrouw was niet op de hoogte van de Campus – het ‘*black side*’ speciale operatieteam, waar Jack ook diende. Het enige wat ze wist, was dat hij analist was bij de ‘*white side*’ financiële firma Hendley Associates, die met goed renderende investeringen en vertrouwensdiensten de speciale operaties van de Campus financierde.

‘Er zit daar een bedrijf dat op de Nasdaq een beursintroduc-tie wil aanbieden, en ze hebben ons ingehuurd om de voorlopige *financials* te doen.’

‘Klinkt... saai,’ zei Cathy.

‘Getallen vertellen een verhaal, als je weet hoe je ze moet lezen,’ probeerde Jack senior. Hij keek naar zijn zoon. ‘In dat opzicht heeft financiële analyse haar eigen bijzondere opbrengsten... en risico’s.’

Junior glimlachte om de dubbelzinnigheid. Gerry Hendley ging over personeelszaken en hij bracht de president niet altijd op de hoogte als zijn zoon voor een riskante operatie werd ingezet. Jack zelf ook niet.

‘Van wat ik hoor, is te veel roomtaart eten het enige risico in Slovenië.’

Jacks vader glimlachte. ‘Goed om te weten.’ Hij richtte zich weer op zijn dossier.

Slechts een handjevol mensen wist dat het een idee was van de president om de firma in het leven te roepen, of dat het zijn vriend was, de voormalige senator Gerry Hendley, die beide kanten van het bedrijf leidde. De Campus was een particuliere inlichtingenorganisatie die naar goeddunken van de president geheime operaties uitvoerde die gewone overheidsdiensten niet konden of wilden doen.

In een volmaakte wereld zou de Campus niet hoeven bestaan, maar het disfunctionele moeras van gewetenloze egoïsten, ook wel bekend als Washington D.C., was aanzienlijk minder dan volmaakt, zelfs volgens de schatting van zijn meest achterbakse inwoners. Volgens de president was D.C. een reusachtige Hongaarse clusterdans, met incidentele onderbrekingen van helderheid en doelgerichtheid, maar alleen wanneer het nationaal belang op de juiste wijze werd gecommuniceerd naar en begrepen door de gladgestreken pauwen op de Hill.

‘Dus, ik vroeg me af of je mij een plezier zou willen doen als je daar zit,’ zei Cathy.

‘Tuurlijk. Zeg het maar.’

Cathy liep naar een stoel in de hoek, waar een bruinleren map stond. Ze pakte hem op en nam hem mee naar de tafel. Ze trok er een dossier uit en legde het voor junior voordat ze zelf weer plaatsnam.

‘Ik was wat oude medische dossiers van Johns Hopkins aan het opruimen toen ik dit tegenkwam.’

Jack sloeg het dossier met het jaartal 1992 open. In de stijve groene omslag zat een foto van zijn moeder, zesentwintig jaar jonger, in haar witte doktersjas. Ze hield een meisje met helderblauwe ogen en blond haar in de armen, dat naar de camera grijnsde. Nou ja, één blauw oog. Het andere zat zwaar in het verband.

‘Haar naam is, of was, Aida Curic. Ze was nog maar drie jaar toen ze haar bij mij brachten voor een oogoperatie voor een verwonding door een granaatscherf. Het was tijdens de oorlog.’

‘Welke?’ vroeg Jack. ‘Van wat ik me herinner te hebben gelezen, kampte Joegoslavië na het uit elkaar vallen van het land in 1991 met meerdere oorlogen.’

Senior sloeg zijn dossier dicht. ‘Je moeder heeft het over de Bosnische burgeroorlog, toen Serviërs, Kroaten en moslims voor onafhankelijkheid en overleving tegen elkaar streden. Je kent de term “etnische zuivering”?’

Jack knikte. ‘Natuurlijk. Een groep mensen probeert een andere groep uit te roeien. Heel onaangenaam allemaal.’

‘Goed, Bosnië is waar de term werd uitgevonden. Burgeroorlogen zijn het ergst. Sinds de Tweede Wereldoorlog was dit het bloedigste conflict op Europese bodem, zelfs erger dan de invasie in Oekraïne een paar jaar geleden. Volgens sommige schattingen kwamen er honderdveertigduizend Joegoslaven om het leven, omdat de VN en de Europeanen treuzelden en in gebreke bleven. Er waren luchtaanvallen door de NAVO voor nodig om er uiteindelijk een einde aan te maken.’

‘Als mijn twee geschiedeniskenners even een moment hebben, zou ik mijn verhaal over Aida willen afmaken, als jullie het niet erg vinden.’

‘Sorry,’ zeiden beide Jacks.

‘Hoe dan ook, als door een wonder wist ik haar oog en haar zicht te redden. Na de oorlog namen haar ouders haar mee terug naar huis in Bosnië, maar al snel schreven ze me niet meer.’

Cathy kreeg tranen in haar ogen. ‘Die blauwe ogen van haar heb ik in mijn dromen talloze keren gezien, en ik kan je gewoon niet zeggen hoeveel kaarsjes ik door de jaren heen voor haar heb aangestoken. Soms als ik in de ogen van je zus Sally staarde, zag ik die van haar. Ik weet niet waarom Aida zo’n uitwerking op mij had, maar het was zo, en uiteindelijk moest ik haar loslaten. Maar toen ik gisteren weer op dit dossier stuitte, werd iets in mij aangewakkerd en nu moet ik de hele tijd aan haar denken.’

Cathy sloeg haar leren map weer open en haalde er een verzegelde envelop uit. ‘Ik vroeg me af, als jij daar bent en je hebt wat tijd over, of je haar dan kunt opzoeken in Sarajevo en haar deze kunt geven.’

Ze gaf een envelop aan Jack. Alleen Aida’s naam, in het elegante en nauwgezette handschrift van zijn moeder, stond op de verder zwarte envelop.

‘Heb je geprobeerd haar te googelen voor een adres?’ vroeg Jack.

Cathy haalde haar schouders op. ‘Natuurlijk, maar Curić is een veelvoorkomende naam, dus dat schoot niet erg op. Facebook hielp ook niet bepaald, of Twitter, wat dat aangaat.’

‘De FBI is ’s werelds grootste detectivebureau, en je bent getrouwd met de baas ervan. Waarom bel je ze niet?’

‘Dit is iets persoonlijks. Ik ga mijn man niet vragen om voor eigen gewin openbare bronnen in te zetten.’

‘Goed, ik sta niet op de loonlijst van de regering, dus ik doe het graag. Ik heb Sarajevo altijd al eens willen bezoeken. Ik begrijp dat het een geweldige stad met een rijke geschiedenis is.’

Senior knikte. ‘Ja, een zeer rijke geschiedenis, zeker weten.’

Als nationale veiligheidsadviseur van president Durling had senior de foto’s gezien en de ooggetuigenverslagen gelezen van de gruwelijkheden aan alle kanten toen de oorlogen in 1991 uitbraken. Hij had Durling tot actie gemaand, maar de Europeanen lieten de Amerikanen weten dat ze zich erbuiten moesten houden en beloofden het zelf op te lossen. Drie jaar later vloog

een Japanse kamikazepiloot tijdens een gezamenlijke zitting van het Congres het Capitool binnen, met de dood van honderden, onder wie president Durling, de rechters van het Hooggerechtshof en vele anderen, tot gevolg. Kort daarop volgde een nieuwe oorlog in het Midden-Oosten. Tegen die tijd kon de pas beëdigde president Ryan niets meer doen aan de situatie in Joegoslavië. Velen hadden geleden en waren onnodig gesneuveld, en senior voelde zich nog steeds schuldig dat de Verenigde Staten niet al in het begin hadden geprobeerd om het unilateraal te stoppen.

Bijna fluisterend herhaalde senior zichzelf. ‘Een zeer rijke geschiedenis.’

‘Vind je het echt geen probleem, schat?’ vroeg Cathy aan haar zoon. ‘Ik wil je niet tot last zijn.’

‘Geen enkel probleem, mam. Het wordt heel leuk.’